

státní opera praha

Ředitel: MgA. Oliver Dohnányi

Tisková zpráva

VYDANÁ KE DNI 22. ZÁŘÍ 2010

sezona

2 0 1 0

2 0 1 1

Vážené dámy, vážení pánové,

Státní opera Praha hodlá znovu obnovit důvěru ve svou existenci. Základem důvěry je otevřená komunikace, proto na následujících stránkách nabízíme nové vize, závazky a činy, které se plánují, připravují a některé realizují. Berte prosím tiskovou zprávu jako vstup do diskuse, kterou, doufám, že věcně a přátelsky, nyní neustále povedeme, my tvorbou, vy její reflexí, kterou rádi využijeme v dalších úvahách o Státní opeře Praha.

MGA. OLIVER DOHNÁNYI

Slovo ředitele

Stal jsem se ředitelem Státní opery Praha 1. července 2010 a během dvou týdnů jsem si ověřil, co jsem tušil: operní dům v posledních letech produkoval lepší a horší premiéry, nabízel lepší i horší reprízy, lepší a horší umělce, chyběla mu však obecnější vize rozvoje, umělecký i kulturní a společenský cíl, k němuž by svou činnost směřoval, jak je dnes samozřejmé u špičkových domů v operně vyspělém světě. Proto jsem ještě v červenci sestavil tým pro vytvoření dlouhodobého strategického plánu rozvoje Státní opery Praha a sám do jeho přípravy vnesl dlouholeté tuzemské i zahraniční zkušenosti z řady operních scén.

Strategické cíle nejsou a nemohou být skromné, když uvážíme, že se vztahují k významné evropské operní budově, jakou Státní opera, někdejší Neues deutsches Theater, byla a měla by být. K jediné budově tohoto typu u nás, která velikostí jeviště a hlediště umožňuje provozovat velké opery a klasické balety, zároveň budově oduševnělé vynikajícími umělci nejvyššího renomé, kteří jí prošli od 5. ledna 1888, kdy ji pražští Němci otevřeli operou Richarda Wagnera Mistrí pěvci norimberští. Kde jinde v České republice vytvořit umělecký program, který by českému opernímu divadlu vrátil mezinárodní ohlas, který by se stal průsečíkem úzce operních i širě kulturních a komunikačních silochar mezi Západem a Východem, Jihem a Severem, který by navázal na nejlepší multikulturní tradice, jež ve středoevropském prostoru po staletí představovalo soužití německé, židovské a české komunity s vlivy francouzskými, italskými, ruskými a dalšími. Proto termín „české operní divadlo“ nechápu v logice nacionální, ale teritoriální, tedy stejně jako hrabě Nostic, když v duchu osvícenských ideálů postavil ještě o sto let dříve Hraběcí národní Nosticovo divadlo, dnes známé pod názvem Stavovské, které nejvíc proslavil Vídeňák a Salcburčan Wolfgang Amadeus Mozart. Opera byla, je a bude „národní“ jen v nadnárodním kontextu, tedy konkrétním tvůrčím přínosem národa či státu do společné umělecké pokladnice, která nezná politické a geografické hranice. Takovou Státní operu Praha jsme projektovali.

Dovolte mi dodat, že Strategický plán rozvoje Státní opery Praha vznikl v rekordně krátké době několika týdnů, v průběhu let jistě dozná nezbytných korekcí, budou se hledat konkrétní způsoby, jak stanovených cílů dosáhnout, ale v zásadě z nich po dobu vedení Státní opery Praha nemíním slevit. A pevně doufám, že předložené cíle přijme za své také česká společnost a její politická reprezentace – přesahují totiž nezbytně horizont jen jednoho operního divadla, tedy naznačují možné řešení obecnějších kulturně politických problémů.

MGA. OLIVER DOHNÁNYI

Strategický plán rozvoje Státní opery Praha na léta 2010–2022

Strategické plánování je účinný způsob dlouhodobého řízení sociálního systému, jakým je i divadlo. Strategické plány na střednědobé období zhruba deseti let lze dnes najít v řadě západoevropských divadel. Strategické plánování umožňuje formulovat základní vizi, tedy cíle rozvoje operního domu, umožňuje mobilizovat všechny vlastní zdroje a najít oblasti a konkrétní aktivity, jimiž se efektivně využijí.

Dále strategické plánování umožňuje uvědomit si silné a slabé stránky organizace i vnější příležitosti a hrozby, a na základě této rozvahy stanovit generickou strategii – v našem případě ofenzivní, kdy se spolehne na vlastní silné stránky a využijeme vnější příležitosti:

K silným stránkám SOP počítáme především motivaci ke změně, bez níž by operní a baletní soubory patrně v dohledné době skončily svou činnost. Vznikly také plány na proměnu využití budovy, kterým chceme zabránit.

K hlavním vnějším příležitostem pak počítáme vlastní divadelní budovu, která patří k nejkrásnějším evropským operním domům a je jediným prostorem v České republice vhodným k provozování velké opery a klasického baletu – kde jinde by tedy měly sídlit první operní a baletní soubory této země.

K dalším příležitostem pak počítáme evropské tradice tohoto domu, který od přelomu století a v meziválečné době patřil mezi exkluzivní adresy v umělecké Evropě. Ale také nezapomínáme na krátkou inspirativní éru Opery 5. května a nepodceňujeme ani některé počiny souboru Národního divadla v době, kdy hrál také v této budově.

Konečně za zvláště silnou příležitost považujeme strategickou polohu SOP na křižovatce Evropy, která přímo vybízí budovat uměleckou instituci v mezinárodních kontextech, a to nejen úzce operních či baletních, ale také společenských a geopolitických.

Vize rozvoje Státní opery Praha

V roce 2022 Státní opera Praha je:

- jedním z deseti nejlepších evropských operních domů, který spoluurčuje vývoj operního divadla
- centrem špičkového tanečního umění
- kontinentálním komunikačním a edukačním centrem
- jedním z pilířů evropské soudržnosti
- institucí, která navazuje na více než stoleté tradice tohoto domu

Strategické cíle rozvoje Státní opery Praha

- špičkové inscenace udávající směr operního a baletního umění
- špičkový umělecký soubor
- špičkové inscenační týmy
- efektivní a motivující model řízení (tzv. projektové řízení)
- kompetentní management
- profesionálně zdatný personál (technický, administrativní, pomocně umělecký)

Umělecký program Státní opery Praha

1. Základní premisy uměleckého programu

- SOP není uzavřená kamenná instituce
- umělecký program SOP je v široké škále otevřený současné společnosti a cílený ke konkrétním skupinám diváků
- SOP komunikuje s veřejností inscenacemi i dalšími aktivitami na myšlenkové a formální úrovni dnešní doby
- SOP se prioritně orientuje na program moderního operního divadla, nikoli na prezentaci „hvězd“, pro kterou nemá vhodné podmínky ani dostačující finanční prostředky
- SOP se prioritně orientuje na program klasického baletu
- každá inscenace v SOP je významným inscenačním projektem, v němž tvůrci i interpreti realizují aktuální myšlenková a estetická témata
- v SOP se inscenační projekty realizují vyváženým podílem hudebních a jevištních prostředků, které směřují ke společnému uměleckému cíli
- SOP vyhledává mladé perspektivní umělce (pěvce, inscenátory, dirigenty, tanečníky, choreografy), kterým v rámci svého uměleckého programu umožní realizovat jejich umělecké představy a začít mezinárodní kariéru
- SOP nabízí (nejlépe jednou za sezonu) pražskému publiku také renomované výkonné umělce (pěvce, dirigenty, tanečníky) na vrcholu kariéry, tedy „hvězdy“, nejlépe ve vhodném inscenačním projektu, případně koncertně

2. Hudební interpretace

Špičková interpretace partitury je základem a prvním imperativem tvorby SOP. Musí být na vysoké úrovni jak názorem na konkrétní skladbu (styl, pojetí konkrétního autora apod.), tak technickým provedením, a to ve všech složkách inscenace (orchestr, sbor, sólisté, balet, případně další). Hudební provedení musí být v souladu s jevištním, společně tvoří výslednou inscenaci! Pěvci jsou angažováni na role v souladu se svými hlasovými obory a možnostmi, musí mít kvalitní hlasy, vynikající pěveckou techniku a výraz, musí precizně artikulovat zpívaný i mluvený text. S ohledem na jevištní projev musí pěvci splňovat také požadavky na osobitost, vizuální typ, herecké a pohybové schopnosti. Totéž platí pro tanečníky v mezích techniky a výrazu klasického baletního umění.

3. Jevištní tvorba

Jevištní operní tvorba SOP vychází ze zásady realizovaných ideových i estetických témat: usiluje o aktuální přečtení operních partitur z hlediska současného člověka, a to v souladu s hudebním nastudováním díla. K tomu směřují všechny prostředky inscenace vedené opět především významem: režie, scéna, herectví, pěvectví, případné úpravy partitury, překlady libreta, volba hracího prostoru (vedle hlavního jeviště např. zkušebna, plenér, prostor mimo budovu SOP) apod. Cílem jsou vizuálně atraktivní inscenace,

v nichž se realizují příběhy na úrovni dnešního chápání a vnímání světa, nezáleží na tom, zda ve futuristických, současných nebo historických reáliích.

Jevištní estetika tanečních inscenací se řídí zákonitostmi klasického baletu. Cílem jsou především precizně technicky interpretované tradiční choreografie.

4. Dramaturgie

Výběr konkrétního repertoáru vychází z programového směřování SOP k realizaci aktuálních myšlenkových a estetických témat: SOP bude uvádět významově nosné, nejlépe málo hrané tituly (dramaturgické objevy), původní novinky české i světové, základ repertoáru však tvoří špičkově interpretovaná a jevištně současně vyložená stěžejní díla 19. a 20. století.

Baletní dramaturgie se orientuje především na špičkové choreografie klíčových klasických děl.

5. Co se nesmí na jevišti SOP objevit

Rutina a macha všeho druhu: nepromyšlená a nepropracovaná interpretace, herecká klišé, statické „kostymované koncerty“, naivně popisné akce, nesmyslné či samoúčelné výjevy, režisérské a scénografické (vizuální) výstřelky všeho druhu nezakotvené v realizaci tématu, nekvalitní interpretační výkony (pěvecké, taneční, kolektivních těles), nekvalitní hudební nastudování, nesoulad mezi hudebním nastudováním a jevištním děním.

6. Programové umělecké prohlášení

SOP směřuje k myšlenkově a tvarově výrazné hudebně-dramatické a taneční výpovědi, sugestivní emocionálním prožitkem i věcnou racionalitou výkladu díla. Usiluje o citlivě i originálně přečtené partitury jako hudební příběhy, které budou „vyprávět“ tvůrčí osobnosti na špičkové interpretační a vizuální úrovni druhého desetiletí 21. století. Každá repríza musí být stejně kvalitní jako premiéra.

SOP se nebude vracet k přežitým tradicím, ani nebude podléhat efemérním módám a výstřelkům, ale bude naléhavě oslovovat současníky, kteří vnímají operní i taneční divadlo v kontextu komplikovaných zkušeností s dnešním světem plným nejistot, rozporů a prudkého pohybu, v kontextu rozmanitých projevů multikulturního světa.

Výběr titulů (dramaturgie) je součástí stylové a tematické přípravy inscenačních projektů. SOP upřednostňuje světový operní repertoár 19. a 20. století, který je pro dispoziční budovy a jeviště nejvhodnější. SOP cíleně vyhledává významné tituly nehrané nebo pozapomenuté, nebrání se dalším repertoárovým oblastem a usiluje o původní novinky. V oblasti baletu uvádí především klasická díla.

Z jeviště SOP musí proudit tvůrčí energie, sršet nápady a překvapivá, leč logická a věrohodná umělecká poselství v dokonalém provedení.

Z konkrétních plánů SOP

- bude postupně obnovován kmenový repertoár SOP ve zcela novém jevištním i hudebním nastudování
- bude založen klub donátorů SOP
- bude založena řada projektů věnovaných Pražanům a hlavnímu městu Praze
- při SOP bude zřízeno centrum teoretického a historického uvažování o opeře, jedním z jeho cílů bude vydávat časopis specializovaný na operu a balet na českém území v mezinárodním kontextu
- při SOP budou působit dětská pěvecká a taneční studia
- připravují se galapředstavení s renomovanými mezinárodními osobnostmi
- připravuje se založení akademie při SOP
- připravují se programy zaměřené na děti a mládež
- připravují se operní kursy a workshopy pro mladé umělce
- řada večerů bude věnována významným emeritním umělcům

Uskutečněné změny ve Státní opeře Praha

K 1. září 2010 po vzájemné dohodě skončil ve funkci šéfa opery dirigent Rudolf Krečmer, kterému ředitel Dohnányi děkuje za vykonanou práci pro SOP. Operní soubor bude nadále řídit osobně ředitel Oliver Dohnányi.

Ke stejnému datu byla zřízena funkce manažera opery, kterou byl pověřen Radim Dolanský.

Oliver Dohnányi zřídil Uměleckou radu SOP. Zváni do ní jsou renomované osobnosti politického, společenského a uměleckého života. Rada bude jednat dvakrát ročně: v březnu posoudí plány příští sezony, v září posoudí výsledky ukončené sezony.

Byl přepracován plán sezony 2010 – 2011 s ohledem na to, že hlavním úkolem je obnovit kmenový repertoár SOP.

Ředitel Oliver Dohnányi

Oliver Dohnányi se narodil v Trenčíně. Studoval na bratislavské konzervatoři housle, dirigování a skladbu, dále pokračoval v Praze na Akademii múzických umění u prof. Václava Neumanna a Aloise Klímy a na Hudební akademii ve Vídni u prof. Otmara Suitnera. Absolvoval mistrovské kurzy u renomovaných dirigentů Igora Markeviče, Arvida Jansonse a Franca Ferarryho. Byl úspěšným finalistou několika významných dirigentských soutěží (Dirigentská soutěž Maďarské televize Budapešť 1983, Talichova dirigentská soutěž – Pražské jaro 1985) a také získal prestižní Respighiho cenu (Premio Respighi) v Itálii.

V r. 1979 se stal dirigentem Symfonického orchestru Slovenského rozhlasu v Bratislavě a v této funkci působil sedm let. Pro Slovenský rozhlas pořídil mnoho nahrávek symfonické a operní hudby, z nichž mnohé vydaly i četné gramofonové firmy, jako Naxos, Marco Polo, Supraphon, Panton, Verga a Opus. V roce 1986 nastoupil do funkce šéfdirigenta opery Slovenského národního divadla, kde vytvořil několik významných operních inscenací, jako je *Kníže Igor* (A. P. Borodin), *Tosca* (G. Puccini), *Náměsíčná* (V. Bellini), *Lazebník sevillský* (G. Rossini), *Prodaná nevěsta* (B. Smetana), *Rigoletto* (G. Verdi) ad. Jeho poslední produkce Gounodova *Fausta* ve spolupráci s režisérem Jozefem Bednáríkem znamenala průlom v dosavadní operní tradici v Bratislavě a byla mimořádně oceněna diváky nejen v tehdejší Československu, ale i v zahraničí – Maďarsko, Německo, Itálie a Izrael. Ve Velké Británii tato inscenace získala na mezinárodním festivalu v Edinburgu zvláštní cenu v kategorii Hudba. S operou SND na četných turné navštívil také Španělsko, Německo, Rusko, Maďarsko, Holandsko a Čínu. Současně působil i jako dirigent Slovenské filharmonie v Bratislavě a jako stálý hostující dirigent komorního orchestru Capella Istropolitana, s nímž slavil největší úspěchy nejen v nahrávacím studiu, ale i na mnohých koncertních turné a festivalech – Bologna Festival v Itálii, turné v Německu a Rakousku, série koncertů pro rakouský rozhlas ORF.

V letech 1993 – 1996 a 2004 – 2007 působil jako šéfdirigent Národního divadla v Praze. Během této doby nastudoval a dirigoval operní a baletní produkce, jako je např. *Smetanova Libuše* a *Prodaná nevěsta*, *Romeo a Julie* (Ch. Gounod), *Bohéma* a *Tosca* (G. Puccini), *Rigoletto* (G. Verdi), *Samson a Dalila* (C. Saint-Saëns), *Norma* (V. Bellini), *Popelka* (S. Prokofjev), *Kouzelná flétna*, *Don Giovanni* a *Figarova svatba* (W. A. Mozart). S posledně jmenovanými díly slavil významné úspěchy na pravidelných turné v Japonsku.

Kromě toho dirigoval v Anglické národní opeře (ENO) opery *Mefistofele* (A. Boito), *Falstaff* (G. Verdi) a operetu *Veselá vdova* (F. Lehár). V roce 1998 dirigoval koncertní provedení Smetanovy *Libuše* na festivalu v Edinburgu. Je dlouholetým hostujícím dirigentem Opery North a orchestru Northern Philharmony v anglickém Leedsu, kde nastudoval opery *Carmen* (G. Bizet), *Hamlet* (A. Thomas), *La Gioconda* (A. Ponchielli), z českého operního repertoáru zde uvedl Smetanovu *Prodanou nevěstu* a Dvořákovu *Rusalku*. Od roku 1999 diriguje v Badisches Staatstheater Karlsruhe, kde nastudoval opery *Macbeth* (G. Verdi) a *Romeo a Julie* (Ch. Gounod). V roce 2000 se uskutečnil jeho americký debut s orchestrem Chicago Sinfonietta. Za nahrávku televizní opery slovenského skladatele Juraja Filase *Memento Mori* se Symfonickým orchestrem FOK získal zvláštní cenu na Televizním festivalu v rakouském Salcburku. Od roku 2001 pravidelně spolupracuje s Bavorskou státní operou v Mnichově, v roce 2004 s velkým úspěchem dirigoval Mozartovu *Kouzelnou flétnu* ve slavném Teatro Colón v Buenos Aires.

Od března 2006 působil jako šéf opery Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, v červnu 2006 byl vybrán na post šéfdirigenta Symfonického orchestru Slovenského rozhlasu v Bratislavě a od téhož roku je také stálým hostujícím dirigentem Záhřebské filharmonie a Symfonického orchestru Chorvatského rádia v Záhřebu. Od roku 2007 je stálým hostujícím dirigentem opery v německém Stuttgartu, v březnu téhož roku nastudoval Smetanovu *Prodanou nevěstu* se souborem opery v Baltimoru (USA).

Dlouhodobě spolupracuje s mnoha špičkovými světovými orchestry, jako je např. Yomiuri Nippon Tokio, Royal Liverpool Philharmonic, Petrohradská filharmonie, Maďarská národní filharmonie, Chicago Sinfonietta, Portugalský symfonický orchestr, Státní filharmonie Brno, Česká filharmonie, English Chamber Orchestra, London Mozart Players, English Northern Philharmonia, RSO Lugano, I Solisti di Napoli, RSO Saarbrücken, RSO Basel, Porto Philharmonic, Irská národní filharmonie, Ulster Orchestra, BBC Scottish Symphony.

Strategický tým

Oliver Dohnányi (dirigent, ředitel SOP),

Luděk Golat (režisér),

Marek Golat (projektový manažer),

Pavel Hájek (vedoucí marketingu SOP),

Josef Herman (divadelní kritik a historik, Univerzita J. A. Komenského Praha a Divadelní noviny),

Miroslava Kaňková (vedoucí oddělení komunikace SOP),

Pavel Klůs (metodik strategického plánování,
Katedra kulturologie Filozofické fakulty UK Praha),

Petr Mařík (správní ředitel SOP),

Lenka Šaldová (divadelní kritička a historička,
Divadelní oddělení Národního muzea Praha).

Premiéry sezony 2010/2011

SLAVNOSTNÍ KONCERT K POCTĚ ANGELO NEUMANNA

dirigent: Alexander Vedernikov

Premiéra: 16. 12. 2010

GIUSEPPE VERDI: RIGOLETTO

Hudební nastudování: Oliver Dohnányi

Režie: Lorenzo Mariani

Scéna: William Orlandi

Kostýmy: William Orlandi

Premiéra: 10. 3. 2011

ADOLPHE CHARLES ADAM: GISELLE

Choreografie: Zane Lieldidža-Kolbina

Hudební nastudování: Pavel Šnajdr

Scéna: Martin Černý

Kostýmy: Ludmila Várossová

Premiéra: 7. 4. 2011

PIETRO MASCAGNI: SEDLÁK KAVALÍR RUGGIERO LEONCAVALLO: KOMEDIANTI

Hudební nastudování: v jednání

Režie: Thaddeus Strassberger

Scéna: Thaddeus Strassberger

Kostýmy: Mattie Ullrich

Premiéra: 26. 5. 2011

VÝSTAVA – DIVADLO ZROZENÉ Z NADŠENÍ

65 LET OD VZNIKU DIVADLA 5. KVĚTNA

Časově nejkratší ucelenou etapu v minulosti dnešní Státní opery Praha představuje Divadlo, resp. Velká opera 5. května (1945–48), jejichž význam se však navzdory nedlouhé působnosti nesmazatelně zapsal nejen do historie tohoto domu, nýbrž celého českého divadelnictví.

Divadlo 5. května vzniklo v euforii prvních poválečných dní z iniciativy umělců v čele se skladatelem Aloisem Hábou a režisérem a dirigentem Václavem Kašlíkem, kteří se ujali uprázdněné budovy bývalého německého divadla a do názvu nového stánku symbolicky vetknuli datum vypuknutí Pražského povstání jako posledního aktu protifašistického odboje v květnu 1945. Divadlo, které zahájilo činnost 19. 6. 1945 uvedením dramatisace románu Alexandra Serafimoviče *Železný potok*, bylo zpočátku trojsouborové – pod Hábou coby ředitelem stál v čele činoherního souboru Antonín Kurš, operu vedl Václav Kašlík, o balet pečovali Nina Jirsíková a Robert Braun. Operní soubor se představil 4. 9. 1945 nastudováním Smetanovy opery *Braniboři v Čechách* v aktualizované inscenaci na půdorysu hákového kříže, prvním samostatným baletním titulem byl Kašlíkův *Don Juan* v březnu 1946. Po první sezoně 1945–46 se činohra osamostatnila na jiném působišti a divadlo se vyprofilovalo jako výhradně operní a baletní scéna pod názvem Velká opera 5. května. Zatímco Divadlu 5. května patří zásluhy zakladatelské a provozně-organizační s prvními výraznými uměleckými počiny, Velká opera 5. května pokračovala v nastoupeném trendu již jako stabilizovaný soubor s nápaditou dramaturgií a novátorským přístupem k inscenační praxi. Zejména díky originálním výkladům uváděných děl z dílny režisérů Václava Kašlíka, Alfréda Radoka, Karla Jerneka či Jiřího Fiedlera a výpravám scénografa Josefa Svobody a kostýmního výtvarníka Jana Kropáčka dosáhla produkce Velké opery 5. května na svou dobu mimořádné úrovně. Ve výčtu osobností, jež se zasloužily o tuto zářnou éru, nesmí pochopitelně chybět ani dirigenti Karel Ančerl, Jindřich Bubeníček či Robert Brock.

Z výjimečných inscenací si zasluhují připomenutí mj. Offenbachovy *Hoffmannovy povídky*, Smetanova *Prodaná nevěsta*, Janáčkova *Káťa Kabanová*, Pucciniho *Tosca* (na Svobodově scéně, v jejíž historické replice se hraje opera i dnes), Hábova čvrttónová *Matka* nebo Prokofjevovy *Zásnuby v klášteře* pod názvem *Maškaráda*.

Odras Divadla/Velké opery 5. května na české divadelní scéně měl však mít pouze omezené trvání. Příliš avantgardní hlas, který začal být v Praze nežádoucí konkurencí pro konzervativněji orientované Národní divadlo, byl umlčen vládním rozhodnutím o administrativním sloučení Velké opery 5. května s Národním divadlem od začátku sezony 1948–49. Divadlo zrozené z nadšení, jak kdysi vzletně a přitom případně pojmenoval tento fenomén doyen české opery a někdejší přímý účastník událostí, barytonista Jiří Joran, skončilo dříve, než stačilo rozepnout křídla ke svému skutečnému rozletu.

Výstava připravená dokumentačním střediskem Státní opery Praha připomíná na dvaceti panelech podstatnou část z operní a baletní produkce divadla v letech 1945–48, která ve svém úhrnu čítala celkem 35 titulů.

PAVEL PETRÁNEK, TOMÁŠ VRBKA

CARMEN S KOREJSKÝMI HOSTY

V rámci programu k 20. výročí navázání diplomatických vztahů mezi Koreou a Českou republikou vystoupí 5. října 2010 v představení *Carmen* korejští sólisté Beseto Opera, mezzosopranistka Seung-Hyun Choi (Carmen), sopranistky Jee-Hyun Kim (Micaela), Hyun-Jung Kim (Frasquita) a Maria Hee-Sun Kim (Mercedes), tenorista Wan Kim Joo (Don José) a basbarytonista Kwan-Hyun Kim (Escamillo). Státní opera Praha uzavřela v roce 2004 s Beseto Opera dohodu o spolupráci mezi oběma divadly. Sólisté SOP hostovali v Soulu již čtyřikrát, v roce 2005 vystoupili v korejské produkci Mozartovy *Kouzelné flétny*, v květnu 2006, v srpnu 2007 a v srpnu 2010 v Bizetově *Carmen* spolu s korejským sborem a korejskými sólisty.

GENERÁLNÍ PARTNER
PŘEDSTAVENÍ OPERY
G. PUCCINIHO
LA BOHÈME

VIENNA INSURANCE GROUP

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI / MEDIA PARTNERS

ČESKÝ ROZHLAS

PRÁVO

THE PRAGUE POST

Prager Zeitung

 euroawk
THE GREAT OUTDOORS.

M.I.P. g.s.
ADVERTISING

 Instinkt

 Classic *FM*

 art
+antiques

Novinky.cz